

det bedst kan lære noget. 150 Timer i 4 Aar bliver 600 Timer, og det er ikke noget ubetydeligt.

Med Hensyn til Jagrækken, der er blevet ikke saa lidt udvidet, skal jeg kun udtale mig om et Par af Jagene. Man har saaledes blandt andet taget Naturkundskab med. Man har fra anden Side ment, at det ikke var heldigt at bemænge Børnene med den Slags Ting. Jeg tror netop, at det er i høj Grad heldigt. Har man en Lærer, der forstaaer at undervise i Naturhistorie, kan Begyndelsesgrundene saavel i Botanik som i Dyreriget's Naturhistorie lægges saaledes frem for Børnene, at det bliver i højeste Grad interessant for dem, og de ville følge med med den allerstørste Opmærksomhed. Smaa børn kan man netop give denne Undervisning i Form af Altskuelundervisning og ved Hjælp af Billeder. Dette Jag er derfor — synes det mig — ganske naturligt kommet med, saa meget mere som mange Lærere i Landet i Virkeligheden allerede have optaget det. — I Naturlære kan der vel ikke være Tale om at undervise i de nederste Klasser, kun i de øverste, og selvfølgelig maa denne Undervisning kun angaa de Ting, som det er muligt at lægge saaledes frem for Børnene, at de virkelig kunne drage Udbytte af Undervisningen. Med Hensyn til Religionsundervisningen er jeg i alt væsentligt enig med det ærede Medlem for Ringstøbing Amts 1ste Valokreds (S. C. Christensen) i, at den dogmatiske Religionsundervisning i Skolerne i alt væsentligt bør høre op. Jeg finder det ikke rimeligt, at man ganske kan ophøre dermed. Jeg antager, at Skolen vil vedblive at være, hvad man kalder konfessionel, fremtidig som nu, og at der som Følge deraf i alt Fald vil blive krævet Undervisning f. Eks. i Luthers Katekismus, som er en af vor Kirkes symboliske Bøger. Lidt dogmatisk Undervisning vil der saaledes altid blive, men man bør i alt Fald indskrænke den saa meget som muligt og anvende Religions timerne til Bibelhistorie. Jeg kunde ogsaa ønske, at Religionstimerne's Antal indskrænkedes endogsaa ikke uvæsentlig. Man har ofret megen Tid paa dette Jag, vistnok mere, end der i Virkeligheden har været til Udbyttet, derom nærer jeg ingen Tvivl. Man har i Reglen i Landsbyskolerne undervist i Religion i den første Time hver Morgen, altsaa i ældste Klasse 4 Timer egentlig i Løbet af Vinteren. Denne Undervisning kan godt indskrænkes noget, naar man, som sagt, gaar over til Bibelhistorieundervisning, maaste et Par Timer egentlig, mulig saaledes, at man tog $\frac{1}{2}$ Time hver Dag og begyndte Dagen dermed. — Om Bestemmelsen i § 9 maa jeg derimod sige,

at jeg er en afgjort Modstander af den Den Indflydelse, som Kommunalbestyrelsen hidtil har udøvet ved Besættelsen af Lærere Embeder, ønsker jeg paa ingen Maade at indskrænke, og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis den højtærede Minister ikke kan give efter paa dette Punkt, er der Fare for, at Loven ikke kan gennemføres. Selve denne Bestemmelse kan meget let, hvis den fastholdes, komme til at virke som Gift for selve Loven, og det vilde jeg i høj Grad beklage. Den ledjagende Motivering finder jeg egentlig urigtig saa godt som helt igennem. Det hedder heri, at Kommunernes Indstillingsret er bleven misbrugt, at flere kundskabsrige Lærere ere komne til at lide i høj Grad derunder. Jeg tror, at det er ganske urigtigt, og endvidere, at det er urigtigt, at Undervisningen ligefrem kræver en Forandring paa dette Punkt, for at de mest udmærkede Kræfter, der staa til Folketolens Naadighed, netop kunne vinde frem og naa de bedste Embeder. Jeg kan ikke indse andet, end at det er ganske forkert; saaledes hænger det ikke sammen, og af den Motivering, den højtærede Minister har fremsat, fremgaar det efter mit Skøn aldeles ikke. Den højtærede Minister har taget Nyansetelserne for de 3 Aar 1891—92—93 og har saa gjort Rede for, hvilken Karakter og hvor mange Aars Anciennitet vedkommende kaldede Lærere have haft, og endelig, hvilken Alder. Det, der fremgaar af denne Redegørelse, som jeg for øvrigt sætter overordentlig Pris paa, er i Virkeligheden ikke det, at Kommunerne have misbrugt denne deres Ret, men ganske det modsatte. At der f. Eks. i Sjælland har været 10 Besættelser af Embeder paa over 1500 Kr., og at de 8 af vedkommende Lærere have haft 1ste Karakter, synes netop at vidne om, at Karakteren i hvert Fald i den Henseende er kommen til sin Ret. Det samme gælder ogsaa paa Øerne. Der er i 49 Tilfælde valgt Lærere med 1ste Karakter til Embeder paa over 1500 Kr. af i alt 81 Besættelser af denne Art; Resten er besat med Lærere, der have haft 2den Karakter, enkelte med 3dje Karakter. Karakteren er i det hele med Hensyn til Bedømmelsen af en Lærers Dygtighed overordentlig misvisende. Hvad Karakter en Lærer faar ved Dimissionseksamener, beror paa saa mange Forhold, som ikke vedrøre vedkommende unge Mand's Begavelse, og i Grunden heller ikke hans Flid, saa det, om han faar første eller anden Karakter, kan man ikke benytte som Maalestof for en Lærers Dygtighed eller Kvalifikation, i ethvert Fald ikke ubetinget. Jeg har ved i en Aarrække at læse med unge Mennesker, som forberedte sig til Skolelærereksamen, lagt Mærke